DEPLINĂ CONSIDERAȚIE SUGESTIILOR PRIMITE DE LA IUBITORII FOTBALULUI!

Începînd cu acest număr publicăm sugestii ale cititorilor noștri din discuțiile avute cu aceștia și din scrisorile care ne sosesc zilnic. După dezamăgirea produsă de eșecul de la Zurich, fiecare iubitor al fotbalului caută acum să deslușească cauzele reale ale stării de fapt. Cu spirit analitic profund se desvăluie lipsurile din fotbal și se fac propuneri concrete, realiste, interesante, capabile să ajute ieșirea din impasul în care se află acum sportul nostru favorit.

Uniunea de cultură fizică și sport, Federația română de fotbal, cluburile de fotbal, antrenorii și jucătorii trebuie să acorde deplină considerație acestor sugestii și propuneri interesante.

TEORETIZĂRILE LA ABSURD AU ADUS MULTE PREJUDICII

„Îmi rezum părerea la unele chestiuni fundamentale. *Pe plan național, fotbalul nostru bate pasul pe loc pentru că am ajuns să-l teoretizăm pînă la absurd. Acest sport nu se învață din cărți, ci pe teren, jucînd și iar jucînd. Nu planurile și planșetele, nu ședințele așa numite teoretice, cu iz filozofic, din care fotbalistul talentat pricepe prea puțin, ci din sudoarea cursă pe gazon vor apare rezultatele.*

În privința manierei de joc a echipelor, personal sînt de părere că cea impusă acestora și măsurile luate în consecință conțin o mare eroare. *Fotbalul se joacă, sau trebuie să se joace, numai într-un singur fel:* ATACÎND, PENTRU ÎNSCRIEREA DE GOLURI. De aceea, întotdeauna am spus că în sînul unei echipe apărătorii trebuie să fie puternici și cu spirit de sacrificiu (dacă au finețe tehnică, cu atît mai bine, dar nu e neapărat necesar) în timp ce atacanții trebuie să întrunească întreaga gamă de calități cerute unui fotabalist. *Este un adevăr elementar că dacă apărarea te poate salva de la înfringere, atacul îți poate cîștiga meciul*".

SILVIU BINDEA
fost internațional

PÎNĂ CÎND JUCĂTORII VOR SCHIMBA ANTRENORII?

„Sînt multe de făcut în fotbalul nostru, nu de ieri, de alaltăieri, ci de ani de zile. Din sacul cu carențe adunate una peste alta în vremea din urmă, voi semnala una, care, personal, m-a durut în cel mai mare grad. Este vorba de natura relațiilor dintre conducerile cluburilor, antrenori și jucători. De nenumărate ori am constatat că dintr-o greșită înțelegere a personalității unui jucător s-au sacrificat principii normale de muncă, dîndu-i-se fotbalistului dreptate chiar și atunci cînd nu avea. Nu odată s-au petrecut înlocuiri de antrenori pe motive de neînțelegeri cu unul sau mai mulți dintre fotbaliștii echipei. Știu de pildă că C. Teașcă a plecat de la Universitatea Cluj (pe atunci Știința) ca urmare a diferendului său cu Ivansuc; ajuns la Iași, unde a muncit la fel de serios și exigent, creînd C.S.M.S.-ului de-atunci o anume personalitate, Teașcă a avut și aici de înfruntat actele de indisciplină ale lui Stoicescu, dar nu antrenorului i s-a dat dreptate, ci jucătorului și Teașcă a trebuit din nou să plece. Cazul amintit are din păcate similitudine cu zeci de altele petrecute pe întreaga scară valorică a fotbalului nostru".

VASILE DEHELEANU
fost internațional

STATUT PRECIS PENTRU JUCĂTORI

„Evident că traversăm un moment dificil în fotbal și de aceea toți cei care sincer vor să pună umărul la depășirea lui, trebuie să-și spună părerea și, mai ales, să se purceadă la treabă.

Eu cred că trebuie eliminate cîteva puncte nevralgice din lumea fotbalului.

Iată de pildă problema cluburilor. *Nu poate exista un campionat aprig disputat, echilibrat, care să ridice stacheta calității, fără să ai un număr corespunzător de cluburi puternice în* întreaga țară. *Clubul trebuie să fie un adevărat focar de concentrare a tinerelor talente.*

Consider, de asemenea, că s-a cîntat prea mult pînă acum în strună jucătorilor, aceștia cunoscînd foarte bine doar drepturile, dar nu și îndatoririle, antrenorii fiind pentru unii dintre ei ca un om de paie. *Bineînțeles că și unii antrenori s-au complăcut în asemenea situație.* De aceea propun să fie elaborat un statut al jucătorilor care să definească fără echivoc obligațiile acestuia față de club, procesul de antrenament și randamentul personal în joc.

Ar trebui stabilit un calendar de întîlniri internaționale intercluburi mult mai bogat și în care inițiativa cluburilor, pe baza relațiilor lor directe, să fie stimulată. *Astfel contactul cu fotbalul mondial va fi făcut de un număr mult mai mare de jucători, criteriul de comparație mai larg și implicit posibilități de selecție în echipele reprezentative mai obiective.*

IOAN MOINA
maestru emerit al sportului

TOTUL PENTRU COPII ȘI JUNIORI

„Redresarea fotbalului, nu se face într-un an-doi ci cu răbdare, pe o perioadă mai îndelungată de timp. *Cu jucătorii existenți, cu toate măsurile luate nu putem realiza decît un impuls, dar nicidecum un salt valoric simțitor.* Speranțele trebuie să ni le îndreptăm în întregime spre creșterea tinerelor elemente, a copiilor și juniorilor. Aceștia au nevoie de antrenori cu o calificare ridicată, foști jucători, deci buni executanți ai procedeelor tehnice. *Este, de asemenea, util să realizăm un număr mai mare de terenuri fiindcă cu cele de care dispunem actualmente nu se poate realiza un proces de instruire de amploare cu tinerii care trebuie inițiați în abecedarul fotbalului. Ca să nu mai vorbim că copiii încep prea tîrziu practicarea fotbalului, la 11—12 ani deprinderile greșite fiind greu de înlăturat sau pur și simplu prezentîndu-se la centrele de învățare a fotbalului fără să posede minimum de cunoștințe*".

ing. GHEORGHE FUSULAN
fost jucător la „Steagul roșu"-Brașov

SPICUIRI DIN SCRISORILE PRIMITE

Din foarte numeroasele scrisori sosite la redacție extragem, în rîndurile care urmează, o serie de propuneri dintre cele mai diverse venite din diferite colțuri ale țării:

• „Antrenorii să pretindă de la jucători ca aceștia din urmă să ducă o viață cu adevărat sportivă, iar semnalările celor mai mici abateri să fie sancționate cît mai aspru posibil.

— Federația de fotbal să asigure fiecărei echipe din prima categorie cîte cel puțin 4—5 întîlniri internaționale pe an, spre a-și îmbunătăți și valoarea tehnică, dar și experiența competițională.

— Dacă un jucător îl accidentează în mod intenționat pe un coleg de întrecere și acesta absentează din această cauză din echipa lui, și fotbalistul care a provocat în mod voit accidentul, să rămînă pe tușă atîta timp cît fotbalistul accidentat este indisponibil". (ION DUMITRESCU — MEDIAȘ).

• „După terminarea campionatului categoriei A să se desfășoare un turneu cu participarea a patru selecționate alcătuite din cei mai valoroși jucători ai ediției respective" (IONEL FĂLUȚOIU— BUCUREȘTI).

• „Arbitrii să fie mai autoritari. Asistăm, pe terenurile de fotbal, la adevărate acte de nesportivitate, la scandaluri, întreruperi de jocuri. Arbitrii împart cu dărnicie avertismente în stînga și în dreapta. Ar fi mai just dacă jucătorii brutali ar fi eliminați imediat" (S. ARACHELIAN — BUCUREȘTI).

• „De ce federația de fotbal a strîns la sediul său o serie de „înțelepți" în loc să-i repartizeze la munca de teren?" (UN GRUP DE IUBITORI AI FOTBALULUI DIN LIPOVA).

• „Statornicirea unui regulament de transferări care să nu dea naștere la interpretări, dar care să permită echipelor fruntașe de prima categorie completarea lotului și în decursul campionatului ar fi, socotim, noi, foarte utilă"

(UN GRUP DE MEMBRI AI CLUBULUI SPORTIV ELECTROPUTERE-Craiova).

SINCERITATE *)

de CONSTANTIN CHIRIȚĂ

Fotbalul nostru nu mai poate fi astăzi văzut și judecat prin luneta unor întîlniri oficiale sau amicale în care o cuantă de hazard, sau bunăvoința unui arbitru, sau interesul obsedant pentru rezultat îl poate milostivi cu unele succese pasagere. O serie de factori, dar mai ales existența și activitatea televiziunii, îl plasează — volens nolens — în plin circuit mondial și un alt criteriu de apreciere — mult mai obiectiv, mult mai adevărat, mult mai direct — apare și se înrădăcinează: criteriul comparației. Scuzele, promisiunile, declarațiile, extrasele amabile și politicoase — de multe ori trunchiate — din presă nu mai folosesc astăzi sau chiar dacă folosesc cuiva, în schimb nu mai pot convinge pe nimeni. Oricît, oricînd și oricine ar spune că un arbitru a defavorizat echipa noastră, de club sau națională, în cutare sau cutare joc; oricîte declarații ni s-ar flutura în fața ochilor, pline de elogii la adresa fotbalului nostru; orice încercări de asemănare a stilului fotbaliștilor noștri și a concepției lor de joc cu cutare stiluri și concepții astăzi la modă, devin gratuite, inutile, ba mai mult, suspecte. Dacă ne-am referi numai la cîteva din partidele de fotbal pe care televiziunea ni le-a adus în fața ochilor, cum ar fi: Anglia — Restul lumii sau finala Cupei Mondiale de pe Wembley, sau finala „Cupei campionilor europeni" de la Bruxelles, sau Internazionale — Torpedo sau Italia — U.R.S.S. și ar fi de ajuns pentru a intui locul fotbalului nostru în contextul fotbalului mondial. Iată o realitate de care nu mai putem scăpa, oricîte pledoarii s-ar face în favoarea fotbalului nostru; nu-l mai putem judeca izolat și orice tentativă de apărare devine jalnică, sau interesată, sau ridicolă pentru că va fi în conflict cu însăși mărturia netă și obiectivă pe care o înregistrează ochii noștri.

Comparația aceasta, la îndemîna oricui, nu este deloc în avantajul fotbalului nostru, chiar dacă rezultatul de la Pitești — pe care, în treacăt, fie spus, nu vreau să-l subtiez — a fost transformat de o mulțime de condeie într-un adevărat miracol, într-un triumf al fotbalului nostru, de parcă ne-am fi calificat în finala Cupei Mondiale. Să fim serioși! Să ne amintim cîteva clipe meciul Italia — U.R.S.S. Nu s-au marcat șase goluri și nici nu s-a calificat vreuna din echipe într-o etapă superioară. Dar în schimb am văzut fotbal, ne-am lămurit ce înseamnă „un-doi-ul", cum se face un dribling și de ce se face și cum o redută betonată poate deveni în două secunde formație de asalt.

Într-o atare situație, vremea palavrelor (orice destinație ar avea ele: scuză, promisiune, justificare) a cam trecut. Cine poate să-i mai dea credit unui antrenor sau jucător sau ziarist care, obișnuit cu vechea metehnă a apărării prestigiului (citește: interesului), va spune că un nemaipomenit ghinion sau optica deformată a unui arbitru ne-au jucat festa într-un meci sau altul. Așa ceva nu mai prinde. Cînd o echipă știe ce vrea (vezi tactica lui Internazionale în meciul cu Torpedo), cînd are cu ce să obțină ceea ce vrea, ghinionul parcă se lipește cu fidelitate de cealaltă echipă care o fi vrînd ea ceva, dar n-are cu ce să obțină ceea ce vrea.

Păcatul e că în ciuda acestei posibilități pe care o are fiecare dintre noi, de a aprecia și judeca prin comparație, de a și confirma sau infirma singur părerea despre stadiul și valoarea actuală a fotbalului nostru, mai există încercări de a ni se altera vederea, de a ne face să credem altceva decît ceea ce este adevărat. Mă gîndesc la așa numitele jocuri de verificare care, de altfel, sînt foarte binevenite, mă gîndesc la ultimul joc al reprezentativei noastre cu Sochaux. Am învins cu 3—1. Dar care ar fi fost rezultatul real al întîlnirii dacă îngerul păzitor al echipei noastre — pe numele lui adevărat Aurel Bentu — n-ar fi manevrat cu o abilitate, demnă de o cauză mai bună, fluierul său în favoarea succesului hotărît? Mă întreb atunci: care este rolul unui joc de verificare dacă aliem arbitrul unui succes necesar? Care este eficiența atacului nostru dacă unul din goluri se marchează cu un jucător în ofsaid, care este puterea reală a apărării noastre dacă, depășită de două ori, primește ajutorul unor ofsaiduri imaginare? Obișnuiți cu asemenea sprijin, bineînțeles că vom proiecta la stîlpul infamiei arbitrul care are relatii mai sincere și mai obiective cu fluierul său. Iar fotbalul nostru va aștepta mereu să-i cadă mană din ceruri.

S-a spus și repetăm: pentru a se însănătoși fotbalul nostru trebuie să-l scoatem de sub imperiul obsesiei pentru rezultat. În sport există învingători și învinși, există perioade de decădere, în drumul spre vîrf nu ne trage cîrligul unei macarale din cer, ci urcăm pe niște trepte pe care noi le durăm, și din victorii și din înfrîngeri. Nu putem nega, nu putem refuza dorințele de succes, dar în clipa cînd ele se transformă în obsesie, sinceritatea și loialitatea care trebuie să caracterizeze sportul dispar, sînt înlocuite dureros cu alte date care pot prefăce un picior de aur într-o armă lașă și brutală. Obsesia aceasta pentru rezultat guvernează în mare parte și competițiile noastre oficiale interne, supunîndu-i-se laolaltă jucători și spectatori. În multe orașe, stadioanele se transformă în niște cazane în care clocotesc tot felul de patimi. Multe jocuri sînt lamentabile ca spectacol, rezultatele sînt viciate, ajungîndu-se uneori în situația neverosimilă ca golurile să fie înscrise sau parate nu de jucători ci de spectatori. Există o presiune fantastică, aproape o teroare a spectatorului dezlănțuit. Inconsecvența în fața unor abuzuri evidente nu poate decît să agraveze această situație. Unele terenuri sînt suspendate, cum s-a întîmplat cu cele de la Brașov și Arad. Altele, însă, unde s-au petrecut lucruri mult mai grave, capătă încurajări, chiar dacă acestea sînt mascate sub forma unor mustrări și avertismente. Cum vor reactiona spectatorii din Arad și Brașov față de îngăduința incredibilă arătată spectatorilor din Iași? Dar cei din Craiova, din Cluj, din București, din Petroșeni, din orașele cu echipe în B?

Mai sînt încă nori care proiectează umbre nefaste asupra fotbalului nostru. Dacă sîntem uneori cruzi cînd vorbim despre el, facem asta din dragostea pe care i-o purtăm, din sentimentul că aparține vieții noastre de toate zilele, din dorința de a-l vedea înalt și frumos și plin de acea putere și de acel farmec care-i dau nemaipomenita însușire de a crea emoții și bucurii și satisfacții de masă. Oare, care alt sport ordonă unul și același ritm pentru mii și zeci de mii de inimi, oare care altul ne strînge și ne duce cu atîta siguranță privirile spre una și aceeași direcție, oare care altul se lasă cules de atîtea amintiri? Mai sînt încă nori asupra fotbalului nostru. Ei pot fi îndepărtați prin străduința noastră a tuturor și, mai ales, dacă-l vom păzi cu sinceritatea noastră, dacă-i vom insufla adevărata sinceritate, aceea formată din emoții, din bucuria victoriilor, din durerea înfrîngerilor, din înțelegerea lui ca sport, ca întrecere leală a tinereții și a virtuților curate pe care tinerețea le posedă.

*) Acest articol ne-a fost predat la sfîrșitul anului trecut și nu a apărut pînă acum din neglijența redacției.